

As a Little Child

By President Jeffrey R. Holland
Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

Si një Fëmijë i Vogël

Nga Presidenti Xhefri R. Holland,
President Veprues i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

April 2025 general conference

I testify that babies and children and youth are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

Jesus began the last year of His mortal life by intensifying the training of His Apostles. If His message and His Church were to survive Him, more had to be pressed into the hearts of 12 very ordinary men who had known Him for scarcely 24 months.

One day Jesus witnessed an argument among the Twelve and later asked, “What was it that ye disputed among yourselves?” Apparently embarrassed, they “held their peace,” the record says. But this greatest of all teachers perceived the thoughts of their hearts and sensed the first blush of personal pride. So He “called a little child unto him, ...

“And said, Verily I say unto you, Except ye be converted, and become as little children, ye shall not enter into the kingdom of heaven.

“Whosoever therefore shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

It should be noted that even before Christ’s birth, King Benjamin’s farewell sermon included this profound comment on a child’s humility. It says, “The natural man is an enemy to God, ... and will be, forever and ever, unless he ... becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, ... humble, ... full of love, ... even as a child [responds] to his father.”

Now, there are obviously some infantile incli-

Unë dëshmoj se foshnjat dhe fëmijët, dhe të rinjtë e të rejtat janë shëmbëllime të mbretërisë së Perëndisë që po lulëzon në tokë në tërë forcën dhe bukurinë e saj.

Jezusi e filloi vitin e fundit të jetës së Vet në vdekshmëri duke e shtuar trajnimin ndaj Apostujve të Tij. Me qëllim që mesazhi i Tij dhe Kisha e Tij të mbijetonin pas Tij, duhej që të shtihej më tepër njohuri brenda zemrës së 12 burrave tepër të zakonshëm që e kishin njohur Atë për thujas as 24 muaj.

Një ditë, Jezusi qe dëshmitar i një debati ndërmjet Të Dymbëdhjetëve dhe, më vonë, pyeti: “Për çfarë diskutonit ndërmjet jush?” Ata, siç duket të turpëruar, “heshtën”, thotë anali. Por ky mësues, më i madhi i të gjithë mësuesve, e dinte ç’mendime kishin në zemrat e tyre dhe e nuhati shfaqjen fillestare të krenarisë vetjake. Ndaj, “thirri një fëmijë të vogël pranë vetes, ...

dhe tha: ‘Në të vërtetë po ju them: në qoftë se nuk ktheheni dhe nuk bëheni si fëmijët e vegjël, ju nuk do të hyni fare në mbretërinë e qiejve.

Kush, pra, do të përulet si ky fëmijë i vogël, do të jetë më i madhi në mbretërinë e qiejve.”

Duhet përmendur se që përpara lindjes së Krishtit, predikimi i lamtumirës i mbretit Benjamin e përfshiu këtë koment të thellë mbi përulësinë e një fëmije. Aty thuhet: “Njeriu i natyrshëm është një armik ndaj Perëndisë ... dhe do të jetë gjithmonë e përgjithmonë, nëse ai ... nuk bëhet një shenjtor nëpërmjet shlyerjes së Krishtit Zot, dhe nuk bëhet si një fëmijë, i nënshtruar, ... i përulur, ... plot me dashuri, ... madje sikurse një fëmijë i [përgjigjet] atit të tij”.

Tani, pa dyshim që ka disa prire foshnjore

nations we don't encourage. Twenty-five years ago, my then-three-year-old grandson bit his five-year-old sister on the arm. My son-in-law, caring for the children that night, frantically taught his daughter all the lessons on forgiveness he could think of, concluding that her little brother probably didn't even know what a bite on the arm felt like. That ill-conceived fatherly comment worked for about a minute, maybe a minute and a half, until there was a window-rattling cry from the children's bedroom, where my granddaughter calmly called out, "He does now."

So what is it that we are to see in the virtues of life's junior varsity? What was it that brought Christ Himself to tears in the most tender scene in the entire Book of Mormon? What was Jesus teaching when He called down heavenly fire and protective angels to surround those children, commanding the adults to "behold [their] little ones"?

We don't know what prompted all of that, but I have to think it had something to do with their purity and innocence, their inborn humility, and what it could bring to our lives if we retain it.

Why are our days of despair labeled by one as "vanity of vanities"? How is it that "vain imaginations and the pride of the children of men" are the words that characterize the great and spacious building, so spiritually dead in Lehi's vision? And the Zoramites, that group who prayed so self-servingly? Of them Alma said, "O God, they [pray] unto thee with their mouths, while they are puffed up ... with the vain things of the world."

By contrast, is there anything sweeter, more pure, or more humble than a child at prayer? It is as if heaven is in the room. God and Christ are so real, but for others later on, the experience can become more superficial.

As Elder Richard L. Evans quoted some 60 years ago: "Many of us profess to be Christians, yet we ... do not take Him seriously. ... We respect Him, but we don't follow Him. ... We quote His sayings, but we don't live by them." "We admire Him, but we don't worship Him."

How different life could be if the world esteemed Jesus above the level of a profane swearing streak from time to time.

qënuki inkurajojmë. Njëzet e pesë vjet më parë, nipi im, asokohe tre vjeç, e kafshoi të motrën pesëvjeçare në krah. Dhëndri im, që po kujdesej për fëmijët atë natë, i dha së bijës me furi të gjitha mësimet që mund t'i vinin në mendje për faljen, duke nxjerrë përfundimin se vëllai i vogël ndoshta as nuk e dinte se ç'ndjesi të shkaktonte kafshimi në krah. Ai koment atëror i papeshuar mirë funksionoi për afro një minutë, ndoshta për një minutë e gjysmë, derisa u dëgjua një e qarë nga dhoma e fëmijëve që i tundi dritaret vendit, nga ku mbesa ime me qetësi thirri fort: "Tani ai e di ndjesinë".

Atëherë, çfarë është ajo që duhet të shikojmë te virtytet e më të vegjëlve në skuadrën e jetës? Çfarë qe ajo që e bëri Vetë Krishtin të lotonte në skenën më të dhimbsur në tërë Librin e Mormonit? Çfarë po jepte mësim Jezusi kur thirri të zbritnin zjarr qiellor dhe engjëj mbrojtës që t'i rrethonin ata fëmijë, duke u urdhëruar të rriturve që të "vini[n] re të vegjlit [e tyre]"?

Nuk e dimë se çfarë e nxiti gjithë këtë, por më bën të mendoj se diç kishte të bënte me pastërtinë dhe pafajësinë e tyre, përlulësinë e tyre të lindur dhe me atë çfarëmundt'i sillte ajo jetës sonë nëse e ruajmë atë.

Përse ditët tona të dëshpërimit janë etiketuar nga një profet si "kotësi[a] e kotësive"? Si ndodh vallë që "imagjinata e kotë dhe kryelartësia e fëmijëve të njerëzve" janë fjalët që karakterizojnë ndërtesën e madhe dhe të gjerë, aq të vdekur shpirtërisht, në vegimin e Lehit? Po zoramitët, ai grup që lutej në mënyrë aq egoiste? Për ta Alma tha: "O Perëndi, ata të [luten] me gojën e tyre, ndërsa janë fryrë ... me gjërat e kota të botës".

Në dallim, a ka diçka më të ëmbël, më të pastër apo më të përlulur se sa një fëmijë kur lutet? Është sikurse parajsja të gjendet në dhomë. Perëndia dhe Krishti janë kaq të vërtetë, por për të tjerët më vonë, kjo përvojë mund të bëhet më sipërfaqësore.

Por siç e citoi Plaku Riçard L. Evans, afro 60 vjet më parë: "Shumë prej nesh deklarojnë se janë të krishterë, prapëseprapë ne ... nuk e marrim seriozisht Atë. ... Ne e respektojmë Atë, por nuk e ndjekim. ... Ne i citojmë thëniet e Tij, por nuk jetojmë në përputhje me to." "Ne e admirojmë Atë, por nuk e adhurojmë."

Sa ndryshe mund të ishte jeta nëse bota do ta çmonte Jezusin për më shumë sesa vetëm për të bërë bërë përdhosëse në emrin e Tij herë pas here.

But children really do love Him, and that love can carry over into their other relationships in the playground of life. As a rule, even in their youngest years, children love so easily, they forgive so readily, they laugh so delightfully that even the coldest, hardest heart can melt.

Well, the list goes on and on. Purity? Trust? Courage? Character?

Come with me to view the humility before God demonstrated by one young, very dear friend of mine.

On January 5, 2025—91 days ago—Easton Darrin Jolley had the Aaronic Priesthood conferred upon him and was ordained a deacon in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Easton had longed to pass the sacrament of the Lord's Supper for as long as he could remember. But this sacred opportunity was accompanied by the stomach-wrenching fear that he would fail, that he would fall, that he would be teased or embarrass himself and his family.

You see, Easton has a rare and very destructive illness, Ullrich congenital muscular dystrophy. It has progressively filled his young life with formidable challenges while shattering his hopes and dreams for the future. He will soon be in a wheelchair permanently. His family does not talk about what awaits him after that.

The Sunday after his ordination, Easton would pass the sacrament for the first time. And his privately held motivation was that he could present himself and these sacred emblems to his father, who was the bishop of the ward. In anticipating that task, he had begged and pled and wept and begged, extracting a guarantee that no one, no one, would try to help him. For many reasons, private to himself, he needed to do this alone and unaided.

After the priest had broken the bread and blessed it—an emblem representing the broken body of Christ—Easton, with his broken body, limped up to receive his tray. However, there were three sizable steps from the meetinghouse floor to the elevated stand. So, after receiving his tray, he stretched up as high as he could and placed his tray on the surface above the handrail. Then, sitting down on one of the higher steps, with both hands he pulled his right leg up onto

Por fëmijët e duan njëmend Atë dhe kjo dashuri mund të mbartet te marrëdhëniet e tyre të tjera në “këndin e lojërave” të jetës. Si rregull, madje edhe në vitet e vegjëlisë, fëmijët shfaqin dashuri me aq lehtësi, falin aq kollaj, qeshin aq hareshëm, sa edhe zemra më e ftohtë, më e ashpër mund të zbutet.

Epo, lista vazhdon e vazhdon. Pastërti? Mirëbesim? Guxim? Karakter?

Ejani me mua për të parë përvulësinë e treguar përpara Perëndisë nga një miku im i ri në moshë dhe tepër i dashur për mua.

Më 5 janar 2025, 91 ditë më parë, Iston Derrin Xhollit iu dha Priftëria Aarone dhe ai u shugurua dhjak në Kishën e Jezut Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme.

Istoni kishte dëshiruar fort ta shpërndante sakramentin e Darkës së Zotit që kur s'mbahej mend. Por kjo mundësi e shenjtë shoqërohej nga frika që i mblidhte një lëmsh në stomak, se nuk do t'ia dilte mbanë, se do të rrëzohej, se do ta ngacmonin ose që do të turpëronte veten dhe familjen.

Për ta ditur, Istoni ka një sëmundje të rrallë dhe tepër shkatërruese, distrofinë e lindur muskulore të Ulrihut. Ajo pa u ndalur, ia ka mbushur jetën e njomë me sfida të frikshme, duke ia shkatërruar ndërkohë shpresat dhe ëndrrat për të ardhmen. Së shpejti, ai do të jetë përfundimisht në një karrige invalidi. Familja e tij nuk flet për atë që e pret pas kësaj.

Të dielën pas shugurimit të tij, Istoni do të shpërndante për herë të parë sakramentin. Dhe shtysa e tij, të cilën e mbante për vete, ishte që të mund t'ia paraqiste veten dhe këto emblema të shenjta të atit, i cili ishte peshkopi i lagjes. Në pritje të asaj detyre, ai që përgjyruar e lutur dhe kishte qarë e bërë përgjërime, duke marrë garancinë se asnjë, asnjë, nuk do të përpiqej ta ndihmonte. Për shumë arsye, të cilat ishin vetjake, ai kishte nevojë ta bënte këtë i vetëm dhe pa ndihmë.

Pasi prifti e kishte copëtuar bukën dhe e bekoi atë – një emblemë që përfaqëson trupin e copëtuar të Krishtit – Istoni, me trupin e vet të copëtuar, u ngrit çalë-çalë për të marrë tabakanë e tij. Mirëpo, ishin tri shkallë mjaft të mëdha nga dyshemeja e shtëpisë së mbledhjeve për te podiumi i ngritur. Kështu që, pasi e mori tabakanë, ai u zgjat për lart sa më shumë që mundi dhe e vendosi tabakanë e tij mbi sipërfaqen sipër parmakut. Më pas, duke u ulur te njëra nga shkallët

the first step. Then he pulled his left leg onto the same step, and so on up until, arduously, he was at the summit of his personal three-step Mount Everest.

He then maneuvered himself to a structural post by which he could climb to a standing position. He made his way back to the tray. A few more steps and he stood in front of the bishop, his father, who, with tears drenching his eyes and flooding down his face, had to restrain himself from embracing this perfectly courageous and faithful son. And Easton, with relief and a broad smile consuming his face, might well have said, “I have glorified [my father and] have finished the work [he gave] me to do.”

Faith, loyalty, purity, trust, honor, and, in the end, love for that father he so wished to please. These and a dozen other qualities make us also say, “Whosoever ... shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

Sisters and brothers and friends, at the top of the list of the most beautiful images I know are babies and children and youth as conscientious and priceless as those we have referred to today. I testify that they are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

In that same spirit of testimony, I bear witness that in his youth, Joseph Smith saw what he said he saw and conversed with those with whom he said he spoke. I testify that a humble and pure Russell M. Nelson is God’s ordained and gifted prophet and seer. Coming from a lifetime of reading, I bear witness that the Book of Mormon is the most rewarding book I have ever read and the keystone of my little dwelling in a kingdom of many mansions. I bear witness that priesthood and prayer are restoring my life—Christ’s priesthood and your prayers. I know all this to be true and bear witness of it in the name of the most loyal and humble of all God’s sons—Alpha and Omega, the Great I Am, the crucified, the faithful witness—even the Lord Jesus Christ, amen.

më të sipërme, me të dyja duart, e tërhoqi këmbën e djathtë lart te shkalla e parë. Pastaj, tërhoqi këmbën e majtë te e njëjta shkallë, dhe kështu me radhë derisa u ngjit, me mundim, në majë të malit të tij vetjak të Everestit prej tri shkallësh.

Më pas, e manovroi veten drejt një shtylle të ndërtesës me anë të së cilës mundi të ngrihej për të qëndruar në këmbë. Bëri sërish prapa për tek tabakaja. Edhe pak hapa dhe qëndroi para peshkopit, babait të tij, të cilit iu desh që, me lotët që ia mbushnin sytë e i shkonin rrëke faqeve, ta përmbante veten që të mos e përqafonte këtë bir përsosurisht të guximshëm e besnik. Dhe Istoni, i lehtësuar dhe me një buzëqeshje vesh më vesh që i mbulonte fytyrën, mjaft mirë mund të kishte thënë: “Unë [e] kam përlëvduar [atin tim dhe] e kam kryer veprën që më k[a] dhënë të bëj”.

Besim, besnikëri, pastërti, mirëbesim, nder dhe, në fund, dashuri për atë baba që ai dëshironte aq shumë ta kënaqte! Këto e dhjetëra cilësi të tjera, na bëjnë edhe në këtë temë: “Kush ... do të përulet si ky fëmijë i vogël, do të jetë më i madhi në mbretërinë e qiejve”.

Vëllezër e motra dhe miq e mikeshë, në krye të listës së shëmbëllimeve më të bukura që unë njoh, janë foshnjat e fëmijët dhe të rejtat e rinjtë po aq të ndërgjegjshëm e të paçmueshëm sa ata të cilëve iu referuam sot. Unë dëshmoj se ata janë shëmbëllime të mbretërisë së Perëndisë që po lulëzon në tokë në tërë forcën dhe bukurinë e saj.

Me po atë frymë dëshmie, unë jap dëshmi se në rininë e vet, Jozef Smithi e pa atë që ai tha se pa dhe bisedoi me ata me të cilët tha se foli. Dëshmoj se [ai], Rasëll M. Nelsoni, i përlurur e i pastër, është profeti dhe shikuesi i shuguruar e me dhunti i Perëndisë. Duke qenë se vij nga një jetë e tërë leximi, jap dëshmi se Libri i Mormonit është libri më shpërblyes që kam lexuar ndonjëherë dhe guri kyç i vendbanimit tim të vogël në një mbretëri me shumë banesa. Jap dëshmi se priftëria dhe lutja po e rivendosin jetën time – priftëria e Krishtit dhe lutjet tuaja. E di që të gjitha këto janë të vërteta dhe ju jap dëshmi për to, në emrin e më besnikut dhe të përlururit nga të gjithë bijtë e Perëndisë, Alfës dhe Omegës, të Madhit “Unë Jam”, të kryqëzuarit, dëshmitarit besnik, madje Zotit Jezu Krisht, amen.